

Krog Hansen: Som det fremgår af lovforslaget og også af bemærkningerne, er sigtet med denne lov først og fremmest dannelsen af nye amtskommuner, endvidere at få alle de brikker i det primærkommunale puslespil, som ligger uden for den bymæssige bebyggelse, til at falde på plads og vel at mærke faldé på plads inden for en bestemt tidsramme og under hensyn til det enkelte områdes interesser samt under hensyn til hele regionens fremtid.

Selv om disse to ting i lovforslaget er vigtige, er jeg overbevist om, at ministerens bemærkninger om regeringens planer vedrørende den fremtidige opgave- og byrdefordeling er blevet studeret med mindst lige så stor interesse som bemærkningerne til selve lovforslaget. Det er jo bl. a. usikkerheden om den fremtidige opgave- og byrdefordeling, der har skabt en hel del af den kritik, der har været fremme under kommunalreformkommissionens hidtidige arbejde.

Et andet område, som også har været kraftigt fremme i de kritiske kommentarer, vedrører heller ikke dette lovforslag direkte, men nærmest det, der må betegnes som en følgelovgivning. Det drejer sig om loven om kommunernes styrelse, som træder i kraft efter 1970. Allerede i foråret, da denne lov var til behandling her i folketinget, gjorde jeg opmærksom på, at det var nødvendigt at udvide antallet af repræsentanter i de nye kommunalråd ud over de fastsatte 25. Selv om mit forslag på dette område blev venligt modtaget, blev det dog stemt ned. De af tingets medlemmer, som gennem deres arbejde i kommunalreformkommissionen har været i kontakt med repræsentanter for de tyndest befolkede områder, ved jo, at der er en frygt, der går igen og igen, nemlig frygten for ikke at blive repræsenteret i de nye storkommunale råd, en frygt, der i nogen grad kunne reduceres, såfremt antallet blev udvidet ud over de 25.

Jeg er ikke tilhænger af, at folketing og minister eller udvalg ændrer en lov, bare fordi den bliver kritiseret, men omvendt tjener det heller ikke demokratiet til ære, at man for at vise sin magt tromler en lovgivning igennem uden at lytte til eventuelle fornuftige argumenter. Vi må

jo ikke glemme, at det er administrationen af den fremtidige kommunestruktur, der bestemmer, om den virkelig skal blive det, som mange har forudsagt om de fremtidige kommuneinddelinger i Danmark, den største revolution i dette århundrede. Vi kan her i folketinget skabe værktøjet til den fremtidige administration, men det er altid klogt at tage brugeren af værktøjet med på råd i den udstrækning, resultatet ikke forringes derved. Derfor er jeg også overbevist om — og jeg vil gerne høre, om ministeren er enig med mig heri — at mange af de problemer, som opstår, efterhånden som kommunesammenlægningerne skrider frem og antallet af storamter tegner sig tydeligere, allerede i det udvalg, der nu skal nedsættes, må drøftes igennem, og at denne drøftelse i nogen grad vil kunne få indflydelse på antallet af amter.

Men lad mig knytte nogle bemærkninger til selve lovforslaget. I lov af 3. juli 1967 om revision af den kommunale inddeling var København og Frederiksberg holdt uden for reformkommissionens kommissorium. Jeg har aldrig rigtig kunnet forstå det, men endnu mere uforståeligt er det for mig, at dette område fortsat skal holdes udenfor og have en ganske særlig behandling. Nok er det et område med en speciel struktur, men selv specielle områder kræver immervæk en fast hånd, og jeg troede faktisk, at den nuværende indenrigsminister havde en sådan fast hånd. Derfor vil jeg bede ministeren om at overveje, om der ikke burde indsættes en paragraf i det foreliggende lovforslag, som tidsbestemmer en løsning for dette område.

Også i den gældende lov om den kommunale inddeling var der en anden ting, som ikke alene undrede, men som også har givet anledning til megen kritik og usikkerhed, og som i allerhøjeste grad har besværliggjort arbejdet for kommunalreformkommissionen. Det var den manglende beføjelse til at kunne sammenlægge rene landkommuner, som lå uden for de egentlige bymæssige bebyggelser. Det er derfor dobbelt glædeligt, at dette lovforslag åbner mulighed for at kunne forlange landkommuner sammenlagt, hvis enighed parterne imellem ikke har kunnet opnås, således at vi i løbet af 1970-71 virkelig